

Marius Mioc

Istoricii și revoluția din 1989: Minciuni, falsificări, manipulări

de la Alex Mihai Stoenescu și Larry Watts
la Grigore Cartianu, Cristian Troncotă și Moise Guran,
de la „Jurnalul Național” la „Adevărul” și „Evenimentul Zilei”

PARTOȘ

Editura Partoș
Timișoara, 2019

Prefață.....	4
Acoperirea adevărului despre revoluție printr-un potop de minciuni.....	6
Prejudecățile birocratice ale lui Alex Stoenescu.....	8
Securitatea în revoluția din 1989, după părerea lui Alex Mihai Stoenescu.....	17
Greșita distincție a lui Alex Stoenescu: „Diversiune” și „revoltă populară”.....	23
Căderea lui Ceaușescu, văzută de Alex Stoenescu.....	38
Alex Stoenescu – Interviu despre revoluție.....	44
Eroul anticomunist Sorin Ovidiu Vîntu.....	46
Ordinul 2600/1988 și minciunile stoenesciene din „Evenimentul Zilei”.....	47
Teoria invaziei sovietice în 1989 – un munte de documente lipsă.....	57
Răstălmăcirile lui Larry Watts și răstălmăcirile altora despre Larry Watts.....	64
Documentele publicate pe saitul „Cold War International History Project” al centrului de cercetare academică american „Woodrow Wilson” de către Mircea Munteanu, la care face trimitere Larry Watts.....	69
Larry Watts îl ponegrește pe Nicolae Ceaușescu.....	78
Noi minciuni ale lui Larry Watts în ziarul „Adevărul”.....	80
Propaganda ceaușistă deplînge „propaganda neagră” împotriva lui Ceaușescu din 1989.....	84
Noua carte a lui Alex Mihai Stoenescu - „Interviuri după revoluție”, în care are și un capitol despre mine.....	90
Scrisorile mele din 2004 către Alex Mihai Stoenescu.....	98
Ion Iliescu, dizidență descoperită după 20 de ani.....	113
Iliescu apare, măcelul dispăre! - diversiuni ale ziarului „Adevărul”.....	120
Psihoza turiștilor sovietici, similară cu cea despre teroriști răspîndită în 1989.....	123
Sergiu Nicolaescu falsifică istoria Congresului al 12-lea PCR, cu intervenția lui Pîrvulescu.....	130
Să plece tăticu, vrem să vină Nicu, sau noi minciuni în ziarul „Adevărul”.....	134
Minciuni nerușinate (și plagiat) în ziarul „Adevărul”.....	138
Cu întârziere, ziarul „Adevărul” recunoaște că a mințit despre tancul sovietic care, în decembrie 1989, s-ar fi pregătit să treacă granița la Galați.....	140
Ion Iliescu, un Sorin Ovidiu Vîntu al revoluției române.....	145
Federația maghiară pentru drepturile omului și revoluția română.....	148
Declarația de la Budapesta din 1989 și minciunile care se spun în legătură cu ea.....	169
Teoria basarabenilor criminali în istoriografia românească.....	175
Propagandă ceaușistă la „Vocea Rusiei”.....	178
Vocea Rusiei continuă propaganda în favoarea lui Ceaușescu.....	180

Portalul rusesc Sputnik se înhamă la propaganda de reabilitare a lui Ceaușescu.....	182
CIA a desecretizat milioane de documente din perioada războiului rece. Răstălmăcirile presei românești cu acest prilej.....	184
Alexandru Tacu despre fraudă „revoluției” din 14 decembrie 1989 de la Iași...190	
Manifestele prin care s-ar fi încercat organizarea unui miting anticeaușist în 14 decembrie 1989 la Iași – un mister!.....	200
Manipularea mediatică legată de comunicatul parchetului despre dosarul revoluției.....	208
Declarații securiste despre revoluția din Timișoara.....	214
Minciunile istoricului Cristian Troncotă. Declarația lui Iulian Vlad în procesul revoluției din Timișoara.....	224
Generalul Vasile Milea, cetățean de onoare al comunei Lerești. O treaptă calitativ nouă a propagandei ceaușiste.....	242
Dan Turturică și Iulian Vlad, omul care a înființat „frontul pro-rus”.....	246
Moise Guran justifică crimele din decembrie 1989.....	248
Documente despre propria mea participare la revoluție.....	252
Indice de persoane.....	256
Indice de organizații și instituții.....	269

Domnilor,

În interesantul dumneavoastră material „Dosarele revoluției” au apărut unele inexactități. Nu este adevărat că armata a pactizat cu revoluționarii în 20 decembrie. Cei care au pactizat au fost ostașii. Trupa nemaiputînd fi stăpînită s-a ordonat retragerea în cazărmi. Conducerea armatei (generalii **Gușă, Stănculescu, Chițac**) nici gînd să pactizeze. Primul ofițer român care s-a declarat public de partea poporului a fost maiorul **Viorel Oancea** (acum șeful Poliției Timiș²), care în 22 decembrie ora 9,00 a spus de la balconul Operei că armata nu va trage în popor. La ora 11,00 Oancea era arestat și **Gușă** îl amenința cu tribunalul militar (vezi cartea lui **Miodrag Milin**: „Timișoara 15-21 decembrie”). Primul comitet revoluționar nu a fost la Alba Iulia ci la Timișoara și s-a numit **Frontul Democrat Român**, fiind condus de **Lorin Fortuna**. Încă din 20 decembrie în F.D.R. s-a vorbit despre posibilitatea ca **Ion Iliescu** să devină secretar general al partidului comunist român iar **Corneliu Mănescu** prim-ministru. Aceste idei au emanat, se pare de la **Claudiu Iordache**, pe atunci membru în F.D.R.³

² În 1990, cînd am scris acest articol, Viorel Oancea era șeful Poliției Timiș. Între 1992 – 1996 a fost primar al Timișoarei (ales din partea Partidului Alianței Civice). Între 2004 și 2008 a fost senator din partea Partidului Național Liberal. La alegerile uninominale din 2008 a candidat pentru funcție de senator din partea PDL. Deși a avut cele mai multe voturi în circumscripția sa, ca urmare a redistribuirilor nu a prins loc de senator. În 2009 a fost numit secretar de stat la M.Ap.N. În prezent e pensionar.

³ Bănuiala legată de Claudiu Iordache se bizuia pe faptul că se manifestase ca apropiat politic de Ion Iliescu, la vremea respectivă fiind președintele FSN Timiș și vicepreședinte al FSN pe plan național. În 16 decembrie 2006 am avut prilejul să-l întreb direct pe Claudiu Iordache despre felul cum s-a ajuns să se vorbească în FDR despre Ion Iliescu, înainte de fuga lui Ceaușescu. Înregistrarea acelei discuții am pus-o pe site-ul meu – vezi „Masă rotundă despre revoluție la sediul ALTAR”, <https://mariusmioc.wordpress.com/2009/06/25/masa-rotunda-despre-revolutie-la-sediul-altar-16-decembrie-2006/>. La minutul 41:24; Claudiu Iordache a spus că Lorin Fortuna e cel care a propus primul numele lui Ion Iliescu, dar un alt participant la discuție – Tudorin Burlacu – l-a contrazis, pretinzînd că acela ar fi fost Ioan Savu. Nici Lorin Fortuna, nici Ioan Savu nu erau prezenți la discuția respectivă. Totodată, în relatarea publicată în cartea „Lumea bună a balconului” de Titus Suciu (Helicon Banat Timișoara, anul nu este indicat dar în prefață se spune că sînt aproape 6 ani de la revoluție, deci 1995, paginile 67-87), Nicolae Bădilescu a afirmat că el este cel care ar fi avut inițiativa amintirii numelui lui Ion Iliescu.

Generalul **Gușă** se lăuda odată la televizor cum a tărăgănat el ordinul de capturare a membrilor F.D.R. Adevărul este că garda constituită la Operă avea și arme. Cine ar fi încercat să atace F.D.R. și-ar fi riscat viața.

F.D.R. există și azi ca partid, avîndu-l în frunte pe **Petrișor Morar** (Fortuna a demisionat). La alegeri a avut în județul Timiș 2,5 % din voturi. Unii ar vrea să facă uitat F.D.R. **Titus Suciu** în cartea „Reportaj cu sufletul la gură” (Ed. Facla 1990) numește F.D.R.-ul „Frontul Salvării Naționale”⁴. Este o metodă tipică de măsliuire a istoriei, practică de comuniști, cunoscută încă din perioada de după 23 august 1944. De altfel acum este în curs de înfăptuire acțiunea „**Acoperirea adevărului despre revoluție printr-un potop de minciuni**”. Redacția dumneavoastră va fi bombardată cu informații false. De aceea zic: alături de adevărul despre revoluție trebuie să arătați în revista voastră și unde este minciuna despre revoluție.

(apărut cu titlul „Măsluirea istoriei revoluției” în revista clujeană „Nu” nr. 33/1990)

⁴ În cea de-a 2-a ediție a cărții lui Titus Suciu – Editura Seicom 1990 – greșea la incriminată a fost corectată. Cartea respectivă conține un material documentar valoros

Fostul șef al Direcției de Relații Publice al Armatei, colonel (r) Alex Stoescu, a publicat volumul 4 (I) al „Istoriei loviturilor de stat în România” (Editura Rao, 2004), consacrat revoluției din 1989.

La început, Alex Stoescu ne oferă o panoramă a situației politice internaționale, în care găsim destule lucruri discutabile. Se afirmă că Vaticanul „*declarase la sfârșitul războiului că «Adolf Hitler, fiul Bisericii Catolice, a murit apărînd creștinătatea»*” (pag. 41). Deși caracterizarea lui Adolf Hitler de către Vatican e dată între ghilimele, nu se indică de unde a fost luat acest citat, de autenticitatea căruia fie-ne îngăduit să ne îndoim. URSS-ul e prezentat ca un stat care dădea de pomână celorlalte țări comuniste, pînă la venirea la putere a lui Gorbaciov, care a vrut să schimbe situația: „*URSS nu intenționa să mai subvenționeze economic, material și financiar aceste state*” (pag. 84). Ideea e întărită la pag. 85, unde se scrie despre criza economică din statele comuniste „*agravată de retragerea sprijinului sovietic*”. E limpede: deteriorarea nivelului de trai la sfârșitul anilor '80 e din vina rușilor. Noi românii, ca și ceilalți est-europeni, ne obișnuiserăm în anii de comunism să trăim din pomana rușilor, iar cînd aceștia n-au mai vrut să ne „subvenționeze” l-am învinuit pe nedrept pe Ceaușescu.

Politica externă românească din ultimul veac este și ea criticată: „*România a rămas fidelă prostește Franței, puterea ce o vindea pe ascuns Rusiei și Uniunii Sovietice, apoi a luptat alături de Germania nazistă (care deja vinduse părți din ea Ungariei și URSS-ului), tot prostește, pînă la capăt*” (pag. 284).

Simplul fapt că a luptat alături de Germania nazistă arată că România nu a fost chiar așa de fidelă Franței, dar nici cu Germania n-a fost „pînă la capăt”, ci doar pînă la 23 august 1944.

Un adevărat complot internațional s-a desfășurat împotriva României, părtași la acesta fiind și amerindienii din Canada: „*Cînd s-a vrut blocarea proprietăților statului român în Canada, un trib amerindian local a revendicat pămîntul, trezindu-se peste un secol că ar fi proprietar. Deoarece România transporta petrolul importat pe vase, acestea au început să fie arestate, întîrziate sau puse sub carantină prin porturi sub diferite motivații improvizate. În timpul asta românii tremurau prin case și-l înjurau pe Ceaușescu, fapt care reprezenta și scopul acestor șicane*” (pag. 286).

E limpede, Ceaușescu e nevinovat de privațiunile românilor. Păcat că nu ni se indică vreo referință bibliografică, pentru a putea verifica povestea cu amerindienii.

Mai aflăm din carte: „*Un moment încărcat cu semnificații încă neștiute a fost întîlnirea particulară dintre papa Ioan Paul al 2-lea și patriarhul României Teoctist la Roma (...) Din ceea ce se cunoaște, cu această ocazie Teoctist a fost informat asupra iminenței căderii comunismului și a lui Ceaușescu*” (pag. 300).

Dovada acestei întîlniri e un articol din ziarul „Național” din 23 martie 1999.

Se pare că Stoescu n-a auzit de ziare care născocesc știri senzaționale pentru a atrage cititorii. Știm că Teoctist a dat o telegramă de adeziune la Ceaușescu chiar în timpul revoluției. Pentru acea telegramă a avut neplăceri, imediat după revoluție s-a vorbit o vreme chiar de retragerea sa. Dacă ar fi fost informat că Ceaușescu va cădea, măcar atîta minte credem că ar fi avut Preasfinția Sa încît să evite acea telegramă neinspirată.

Începutul revoluției este plasat de Stoescu la Iași, unde cîteva persoane, care s-au autodenunit „Frontul Popular Român”, au răspîndit manifeste și au încercat să organizeze un miting anticeaușist în 14 decembrie 1989, fără să izbutescă. Și în acțiunea de la Iași Stoescu vede mîna KGB, încă din septembrie 1989 (pag. 205):

„*Ceaușescu vine la Iași pentru deschiderea anului universitar în condițiile în care Securitatea deținea informații că un grup organizat de KGB în Basarabia va pătrunde în România sub acoperirea de turiști și va acționa pentru organizarea unui protest care să bruiereze mitingul din Piața Unirii. Informația este confirmată de șeful Securității județului Iași, colonelul Constantin Ciurlău:*

Domnul Ciurlău: În momentul cînd era la tribună, niște grupuri care erau în partea cealaltă să încerce să zică Jos Ceaușescu!

Domnul Săndulescu: Adică nu era ceva similar cu ce a fost aici pe 21 decembrie 1989?

Domnul Ciurlău: Oarecum” [din audierea lui Ciurlău la Comisia Senatorială „Decembrie 1989”]

E neclar cum au putut grupurile alea doar „să încerce” să strige „Jos Ceaușescu!”. Ori au strigat, ori nu. Poate au vrut să strige „Jos Ceaușescu!” dar, fiind răgușiți, le-a ieșit pe gură doar „Ceaușescu!”. În fragmentul citat de Stoescu al mărturiei lui Ciurlău nu există cuvîntul „KGB”, deci afirmațiile lui Stoescu precum că „Ciurlău confirmă” sînt gratuite.

Mai aflăm despre evenimentele din Iași: „*Astăzi se poate face o reconstituire, chiar și aproximativă, a apariției și difuzării primului document al revoluției, Proclamația de la Iași. Potrivit vîrfurilor Securității locale și centrale, ea a fost compusă în URSS și pusă la dispoziție, printr-o modalitate pe care încă nu o cunoaștem, fraților Stoica*” (pag. 231). Pe frații Stoica nu-i întrebăm nimeni; aceștia, nefiind securiști, nu sînt vrednici de încredere. Dar nici declarațiile securiștilor ieșeni nu sînt prezentate. Avînd exemplul precedent al răstălmăcirii declarației lui Ciurlău, nu putem fi siguri că Securitatea ieșeană chiar a tras concluzia pe care o spune Stoescu. Se recunoaște că nu sînt dovezi despre transmiterea proclamației de la sovietici la frații Stoica. „*Colonelul Ciurlău arată că erau pachete masive [cu manifeste] din care au fost recuperate cîteva sute. Conform Securității, ele fuseseră plasate acolo de rețeaua sovietică. Revoluționarii afirmă că le-au pus ei*” (pag. 233). Bineînțeles, securiștii, nu revoluționarii, sînt de încredere, dar am îndoii că există într-adevăr vreun document al Securității prin care să se identifice sovieticii drept autori sau răspînditori ai manifestelor. Stoescu nu citează un asemenea document.

Concluzia lui Stoenescu este că „*la Iași a fost încercată declanșarea diversivității de către sovietici*” (pag. 604).

În ciuda deselor afirmații despre implicarea KGB în evenimentele de la Iași, Stoenescu acceptă caracterul „curat și românesc” al acestora, spre deosebire de evenimentele din Timișoara (atât de deranjante prin implicațiile penale pe care le au pentru unii). Condiția indispensabilă a caracterului curat și românesc al unei acțiuni revoluționare este, în concepția lui Stoenescu, eșecul: „*Eșecul manifestației de la Iași este el însuși, prin comparație cu Timișoara, o dovadă a caracterului curat și românesc al acțiunii liderilor Frontului Popular Român. Dacă acționau mină în mină cu sovieticii, cum s-a întâmplat la Timișoara, revolta populară reușea*” (pag. 249).

Dacă și noi, timișorenii, am fi eșuat în acțiunea noastră, ni s-ar fi recunoscut „caracterul curat și românesc”. Dar, fiindcă am avut neobrăzarea de a reuși, tot ce am făcut este suspect. O acțiune curat românească nu poate fi decât o acțiune ratată, numai luzării sînt români adevărați! Izbînda acțiunii revoluționare din Timișoara este, prin ea însăși, dovada implicării sovietice, căci contrazice o caracteristică fundamentală a neamului românesc: eșecul.

Incontestabil, în revoluția din Timișoara au acționat eficient oameni care au determinat marea masă a populației, inițial inactivă, să-și înfrîngă teama și să iasă în stradă. Însă teoria lui Stoenescu că eficiența respectivă era rezultatul unei pregătiri speciale, în cadrul unor servicii secrete străine, denotă o mentalitate birocratică care n-are nimic comun cu adevărul istoric.

O pregătire specială nu este o condiție indispensabilă a eficienței. În topul celor mai de succes oameni de afaceri se găsesc destui care n-au absolvit cursuri de management. Printre cei mai de succes cîntăreți sînt destui care nu au absolvit Conservatorul. Nu e nici un motiv pentru a considera eficiența acțiunii revoluționare de la Timișoara ca o dovadă a unei pregătiri a revoluției de către profesioniștii ai serviciilor secrete străine. Istoria ne oferă numeroase exemple de revoluții făcute de oameni fără pregătire de specialitate. De pildă, Leon Troțchi, bolșevicul rus care a condus Armata Roșie în războiul civil, n-avea pregătire militară dar asta nu l-a împiedicat să fie mai eficient decât generalii titrați ai armatei albe.

Afirmații ale unor securiști anonimi sînt considerate dovezi ale implicării KGB în revoluția din Timișoara: „*Un ofițer al fostei UM0110 arată că în timpul evenimentelor de la Iași consulul sovietic de la Timișoara comunica cu ambasadorul său, anunțîndu-l că nu sînt încă gata de acțiune*” (pag. 246). Citatul e luat din „Jurnalul Național”, dar se neglijează un amănunt: la Timișoara nu exista consulat sovietic. Stoenescu știe asta, căci la pag. 690 scrie că consulatul iugoslav era „*singurul oficiu diplomatice din oraș*”. Deci, „consulul sovietic de la Timișoara” este doar una din multele minciuni sfruntate prin care presa post-revoluționară a încercat să acrediteze teoria implicării sovietice la Timișoara.

Pe lîngă implicarea sovietică, Stoenescu vorbește și de o implicare maghiară la

Timișoara. De această dată, chiar prezintă 2 documente.

E prezentată o notă a Securității despre Asociația maghiarilor ardeleni din Stuttgart (Germania). Apoi se întrebă retoric: „*Românii care au acceptat să lucreze pentru Asociația maghiarilor ardeleni, avînd ca scop independența Transilvaniei, adică ruperea ei de țară, și care au fost trimiși de această organizație să acționeze la Timișoara au fost eroi ai revoluției sau trădători de țară?*” (pag. 403-404).

Nota Securității reprodușă pe larg de Stoenescu (pag. 402-403) nu conține însă nici cel mai mic indiciu că acea „Asociație a maghiarilor ardeleni” a trimis sau avea intenția să trimită la Timișoara sau altundeva în România oameni care să inițieze mișcări revoluționare. Din informația Securității reiese doar că:

- „Asociația maghiarilor ardeleni” există la Stuttgart,
- vrea independența Transilvaniei,
- pretinde că maghiarii din România sînt lipsiți de drepturi,
- dîndu-și seama că românii sînt majoritari în Ardeal, vrea să atragă și români de partea ei și
- îl are drept secretar pe Binder Karoly.

Este deci una din sutele de organizații revizioniste ale diasporei maghiare. Nu avem nici un indiciu ca să bănuim acea Asociație a maghiarilor ardeleni de altceva decât publicarea de broșuri și articole de presă în care să se plîngă de pretinsele prigoniri ale maghiarilor din România, adică ceea ce fac și azi unele organizații maghiare din lume. Românii „*trimiși de această organizație să acționeze la Timișoara*” sînt doar rodul închipuirilor lui Alex Stoenescu.

Al 2-lea document se referă la Liga Anticomunistă Română din Bicske (pag. 404-405): „*Să studiem și o altă notă a Securității, de data asta cu amănunte despre cei care au fost pregătiți în Ungaria și au acționat la Timișoara*”, scrie Stoenescu, și apoi reproduce pe larg o informație din arhiva Securității Satu Mare, care are două părți. Prima parte arată că în tabăra de refugiați de la Bicske, din Ungaria, s-a format o „*Ligă Anticomunistă Română*”, care-l are secretar pe un anume Nagy Emeric. Această organizație „*a inițiat acțiuni anticomuniste și antiromânești în fața ambasadei de la Budapesta, demonstrații de stradă și intenționează să-și intensifice preocupările de acest gen*”. Atît și nimic mai mult. Nimic despre pregătirea paramilitară a unor persoane și trimiterea lor în România ca să inițieze revoluția. Securitatea califică drept antiromânească acea organizație, dar pentru Securitate orice organizație anticeaușistă era antiromânească. A 2-a parte din nota Securității relatează că soacra unui oarecare Horvath Nicu a fost vizitată în noaptea de 15/16 noiembrie 1989 (o lună înainte de izbucnirea revoluției) de 2 persoane necunoscute care apoi au plecat la Timișoara. Acel Horvath Nicu activa în Liga Anticomunistă Română și era bănuît că vrea să introducă în țară „*fîtuici cu conținut ostil*”. Documentul ne arată funcționarea poliției politice comuniste, care urmărea chiar și rudele opozanților, dar în esență nu aflăm decât că o femeie a primit 2 musafiri. Cum aceștia n-au fost identificați, nu s-a stabilit ce au discutat, nu există nici cea mai mică dovadă că musafirii aveau legături cu acea

Liga Anticomunistă Română, speculațiile lui Stoenescu sînt gratuite.

Este relevant faptul că Stoenescu, susținînd implicarea agenților trimiși din Ungaria în revoluția din Timișoara, n-a fost în stare să găsească în arhivele Securității în sprijinul teoriilor sale decît aceste 2 note care nu dovedesc nimic.

La întrebarea: dacă revoluția din Timișoara a fost făcută de agenți străini, cum se explică că printre zecile de morți, sutele de răniți și 978 de arestați ai revoluției timișorene nu s-a descoperit vreunul dintre aceștia?, Stoenescu răspunde: „*principala forță de acțiune a fost constituită din români din România, incitați să acționeze cu promisiune de bani sau emigrare în RFG, din români fugiți peste graniță și pregătiți în lagărele din Ungaria, din minoritari unguri sau germani fugiți din țară și reintroduși fraudulos peste frontieră (...) Avem de-a face cu români folosiți sau care s-au lăsat folosiți pentru o promisiune de lucru sau cetățenie în Germania*” (pag. 406-407). Securitatea a cercetat ipoteza respectivă, chiar în timpul revoluției. Lt-col. de securitate Gheorghe Carașcă, declara: „*Misiunea pe care am primit-o de la generalul Macri Emil a fost aceea de a stabili prin cercetări cine sînt capii evenimentelor din Timișoara, precum și dacă sînt legături cu elemente ostile din afară. Ofițerii de securitate au efectuat cercetări pe linia problemelor menționate mai sus (...). Menționez că din cercetările efectuate, care au avut loc în Penitenciarul Timișoara, nu au rezultat aspecte care să intereseze organul de Securitate*”. Această declarație e reprodușă chiar de Stoenescu, la pag. 485, dar refuză să tragă concluzia firească care rezultă din ea, anume că, deși autoritățile ceaușiste cereau securiștilor să dovedească implicarea străină la Timișoara, cercetările n-au confirmat această ipoteză. E illogică și teoria că autoritățile **ungare** au făgăduit refugiaților români (chipurile, retrimiși în România pentru a face revoluția) cetățenia **germană**. Nici acum, cînd Ungaria și Germania sînt aliate în cadrul NATO, nu-și pot îngădui autoritățile ungare să facă astfel de făgăduieli, darmite în 1989, cînd, deși războiul rece era pe sfîrșite, Ungaria și Germania erau încă în blocuri militare rivale.

„*În noaptea de 10 spre 11 decembrie 1989 persoane necunoscute au răspîndit pe străzile Timișoarei manifeste cu conținut exclusiv anticeaușist*” (pag. 322). „*Alît timp cît Securitatea declară că autorii manifestelor au rămas necunoscuți - adică nu i-a putut identifica -, probabil că numai timișorenii ar putea răspunde la semnele de întrebare ale acestui caz. Altfel, coordonarea anunțului lui Tokes cu răspîndirea manifestelor nu aparține revoluției, ci subversivii străine*” (pag. 325-326).

Este un citat caracteristic felului de a gîndi a lui Alex Stoenescu, omul care, la Realitatea TV, explică prin implicarea serviciilor secrete străine cam orice lucru din istoria României, de la răscoalele țărănești din veacul al 19-lea la prezența Elenei Lupescu în patul lui Carol al 2-lea. Eu cred că implicarea străină în revoluție nu se dovedește cu faptul că s-au răspîndit niște manifeste cu autor necunoscut. Din contră, ar trebui identificat autorul, și doar dacă se stabilește că este cetățean străin sau că în procesul multiplicării/răspîndirii manifestelor sînt amestecați străini, s-ar putea trage concluzia că agenturile străine au fost implicate.

N-am studiat problema manifestelor de dinaintea revoluției, dar îmi amintesc că în fostul CPUN, în anul 1990, exista o formațiune politică timișoreană numită Sindicatul Fraternitatea al muncitorilor și țăranilor, a cărei protagoniști pretindeau că au răspîndit manifeste anticomuniste prin Timișoara înainte revoluției. Nu i-a băgat nimeni în seamă, nici măcar electoratul, căci acel „sindicat” a dispărut din viața politică românească. Presa bucureșteană era mai interesată de discuțiile lui Iliescu din Cișmigiu decît de asemenea fapte concrete.

Stoenescu minimalizează voit perioada 16-19 decembrie 1989, în care pretinde că n-au existat decît 2000 de revoluționari (pag. 684). Noi știm că numai morți, răniți și arestați au fost vreo 1350, și au fost destui revoluționari care au scăpat fără vătămări. Dar anume între 16-19 decembrie au apărut morții Timișoarei, iar una din modalitățile prin care se încearcă justificarea deschiderii focului este aceea de a prezenta ca ne semnificativă și nesuștinută de populația Timișoarei mișcarea din zilele în care s-a tras (chipurile, adevărata revoluție ar fi început abia în 20 decembrie). Stoenescu scrie: „*conform unei mărturii din Poliția actuală a municipiului Timișoara, în acea noapte [16/17 decembrie 1989 - nota mea] s-au înregistrat aproximativ 20000 de apeluri telefonice care cereau - în majoritate femei, lichidarea mai repede a manifestațiilor. Nu putem dimensiona corect acest fenomen, care oricum era limitat de capacitatea unei centrale telefonice de a primi mesaje și de numărul redus al cetățenilor care știau numărul de telefon al Miliției județene*” (pag. 503). Cine a dat acea mărturie nu ni se spune. Reprimarea revoluției a fost voința poporului, este concluzia pe care Stoenescu vrea s-o insuflă cititorilor.

Pe lîngă agenții din Ungaria, Stoenescu pretinde că s-au înregistrat și coloane cu „*tineri atletici, cu documente de cetățeni ai RSS Moldovenească, vorbind stricat românește (...), avînd între ei doi-trei traducători de limba română*” (cuvînt scos în evidență de Stoenescu), deși afirmă că se deplasează în Bulgaria sau Iugoslavia” (pag. 416). I se pare ciudat că turiștii care merg în Bulgaria sau Iugoslavia, în loc să aibe traducători de bulgară sau sîrbă au traducători de română. Oare n-a aflat Stoenescu că în RSS Moldovenească 65% din populație avea limba maternă română? Traducătorii de română nu erau persoane care să fi urmat vreun curs special de traducători, ci pur și simplu oameni cu limba maternă română, care la nevoie jucau spontan rolul de traducători. Firesc este și faptul că printre acești turiști erau și oameni care vorbeau stricat românește, adică fie vorbeau dialectal moldovenește, fie erau rusofoni din Basarabia care, trăind printre români și învățînd în școală „moldovenește” (în Moldova Sovietică, „limba moldovenească” a fost obiect de studiu și în școlile ruse), mai prinseseră ceva cunoștințe de română, dar vorbeau totuși stricat. „*Securitatea a monitorizat în permanență deplasarea coloanelor de turiști pe teritoriul țării*” (pag. 416). Cu toate acestea, dovezi concrete despre implicarea unor asemenea turiști în evenimentele din 1989 nu s-au găsit: „*Activitatea comandourilor de diversioniști sovietici și unguri nu a fost documentată pînă la capăt*” (pag. 418). Dacă nu există dovezi, de ce aceste grupuri sînt numite „comandouri” și „diversioniști”? Exemplele concrete oferite de Stoenescu

cu privire la aceste „comandouri” sînt două: polițistul din RSS Moldovenească Borta Nicolae, care a contactat miliția română după un accident de circulație și cazul unui autocar cu 20 de turști maghiari care au vizitat parohiile catolice din Slatina-Timiș și Caransebeș (pag. 417). Nici unul din aceste exemple nu arată vreo implicare în revoluție.

Suspiciunea față de basarabeni este o caracteristică a gândirii lui Stoenescu. Alături de Ungaria, Basarabia e locul de unde vin toate relele: „*fapt semnificativ pentru evenimentele din decembrie 1989, Basarabia a devenit principalul centru pentru operațiuni împotriva României*” (pag. 98)⁵. Mișcarea națională din Basarabia e considerată ca fiind controlată de serviciile secrete sovietice, deci orice legătură a cetățenilor români cu această mișcare e suspectă: „*În ciuda aparenței unei pierderi a controlului asupra republicii sovietice a Moldovei, KGB și GRU au controlat permanent mișcările grupului naționalist*” (pag. 203).

Stoenescu mai citează din cartea lui Ion Stănescu, ministrul ceașist al turismului - „Potențialul turistic românesc - Eldorado al viitorului” (Editura Paco, 2001 - aceeași editură care l-a publicat pe Radu Tinu): „*Postelnicu mi-a spus că au venit ruși automobiliști din Iugoslavia și s-au cazat în campingul din apropierea Timișoarei*” (pag. 421).

⁵ Pentru verificarea teoriei lui Stoenescu (dar și Sergiu Nicolaescu zice același lucru - vezi „Interviuri despre revoluție” de Alex Stoenescu, Editura Rao 2004, pag. 152; deasemeni Anneli Ute Gabanyi în „Revoluția neterminată”, Editura Fundației Culturale Române 1999, pag. 200) despre implicarea „comandourilor” cu basarabeni în evenimentele sîngeroase din 1989 am pus această problemă în discuția a 2 forumuri de pe internet frecventate de basarabeni: moldova.net respectiv forum.yam.ro, între timp dispărute de pe internet. Iată două reacții: „*Cred că astea-s ideile bolnăvicioase și neroade a unei minți bolnave pe tot înțelesul cuvîntului... nici un basarabean... niciodată nu ar fi mers împotriva fratelui său. Atunci cînd la Chișinău se striga unirea cu Țara și mai apoi se vărsa sînge la Nistru VOI doriți să spuneți că basarabeni... basarabeni care-și revendicau libertatea de zeci de ani, în tihnă și pe ascuns... fiind oropsiți, trimiși în Siberii și alte pustietăți... voi vreți să ziceți că NOI ne-am fi omorît frații???* Să știți că asta nu-i nimic altceva decît o provocare scîrnavă a unor oameni care nu au vrut și niciodată nu și-au dorit să vadă reînviată România Mare (...) Sînt șocat și mă simt profund indignat că undeva în România se vehiculează ideea că anume NOI, basarabeni, ne-am omorît frații... Nu, nu cred și nici nu vreau să cred că astfel de idei a unor minți bolnăvicioase circulă prin Țară” (Dumitru Coșieru); „*Pentru cei care nu știu cum a fost în URSS - cu mici excepții moldovenii erau considerați „nesiguri” d.p.d.v. ideologic și nu li se încredința nimic din ce era legat de România*” (pseudonim Radio Erevan). Cu webarchive găsesc pe forumul yam.ro titlul temei „*Basarabeni - criminalii din decembrie 1989?*” dar discuțiile propriu-zise de la acea temă nu le văd arhivate: <https://web.archive.org/web/20050308095128/http://forum.yam.ro:80/list.php?f=3>

Campingul din apropierea Timișoarei e format din căsuțe care nu au sistem de încălzire propriu, de aceea iarna campingul e închis. Cînd am colindat hotelurile Timișoarei pentru a obține statistica turiștilor străini, mi s-a confirmat că iarna campingul era închis. Falsificatorii istoriei au observat că în statistica publicată despre turiștii străini cazați în Timișoara în decembrie 1989 lipsește campingul⁶, și s-au orientat rapid: hai să spunem că diversioniștii străini stăteau în camping! Nu ține.

„*Securitatea își menține și după 15 ani teza că primii morți de la Timișoara și București au aparținut unor luptători sovietici din trupele speciale*” (pag. 419). Nu există nici un document al Securității din 1989 în care să se susțină că sovieticii au fost implicați în crimele din decembrie 1989. După 1989 Securitatea a fost desființată, deci această instituție nu mai poate susține nimic. Dacă este vorba de susținerile unui anume lucrător al fostei Securități acesta trebuie identificat nominal, și să nu se atribuie părerilor acestuia atributul de „opinie a Securității”.

De altfel Alex Stoenescu știe că documentele Securității din 1989 infirmă teoria agenților străini: „*generalul Macri și colonelul Teodorescu [principalii șefi ai Securității trimiși în 1989 la Timișoara pentru a investiga ce se întîmplă - nota mea] transmiteau că nu este nici un spion implicat în violențele din oraș*” (pag. 486). Deci, dezinformările din „Istoria loviturilor de stat” le face cu bună știință.

Aruncarea vinii pentru crimele din 1989 pe agenții străini este doar o încercare de ascundere a adevăratelor vinovății din 1989 (care aparțin unor români). Insinuarea că cetățeni ai actualei Republici Moldova ar fi implicați în acele crime este și o metodă de a împiedica realizarea unității sufletești a neamului românesc. În ciuda hainelor „anti-KGBiste” ale acestor teorii, cine e interesat de răspîndirea lor nu e greu de înțeles.

Stoenescu este și un apărător al Securității. În ciuda hotărîrilor judecătorești definitive și irevocabile ale Curții Supreme, care i-au condamnat pentru reprimarea revoluției atît pe Iulian Vlad, șeful DSS, cît și pe Traian Sima, șeful Securității Timiș, Stoenescu susține că Securitatea nu s-a implicat în acțiuni contrarevoluționare. Ca dovadă, afirmațiile securistului Nicolae Mavru dintr-o carte pe care chiar Stoenescu a prefațat-o: „*L-am contactat din nou pe colonelul Sima: «De data asta se strigă jos cu ... tovarășul ... Ceaușescu» i-am spus mai cu fereală. «Lasă-i să strige! a fost răspunsul colonelului Sima»*” (pag. 389). Pentru noi, lauda de sine a securiștilor, care pretind că au fost de partea revoluției, nu e o dovadă concludentă.

„*În ceea ce-l privește pe Vlad, ca prim șef al DSS care nu era activist de partid, a crede că stătea și aștepta pasiv să fie amestecat într-o represiune sîngeroasă este o naivitate*” (pag. 162). Atunci naivi au fost și judecătorii Curții Supreme, numai Stoenescu nu-i naiv.

Securiștilor nu li se atribuie doar rolul de susținători (fie și pasivi) ai revoluției,

⁶ vezi Marius Mioc - „Revoluția din Timișoara și falsificatorii istoriei”, Editura Sedona, Timișoara 1999, pag. 155-156